

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobkyně: **Mgr. M. S.**, bytem Š. 1306/60, P. 6, zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **policejní prezident Policie České republiky**, sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2010, č.j. PPR-15554-6/ČJ-2010-99KP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 21.9.2010, č.j. PPR-15554-6/ČJ-2010-99KP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.712,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku a to k rukám právního zástupce žalobkyně, JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ředitele kanceláře policejního prezidenta č. 199/2010 ze dne 28.6.2010 byl žalobkyni podle § 122 zákona č. 361/2003 Sb. (dále jen zákon o služebním poměru) snížen osobní příplatek 2.000,- Kč na výši 1.000,- Kč měsíčně s odůvodněním, že žalobkyně „neplní služební úkoly v mimořádné kvalitě nebo rozsahu, je u ní zaznamenávána těžkopádnost a nejistota při plnění pracovních úkolů“.

Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítla, že tvrzení uvedená v odůvodnění se nezakládají na pravdě, neboť svými nadřízenými byla dosud hodnocena kladně. Poukázala na množství odměn, na skutečnost, že osobní příplatek ve výši 2.000,- Kč jí byl přiznán dnem nastoupení do služebního poměru. Nesouhlasí s hodnocením její práce uvedené v odůvodnění, uvedla, že se snaží doplňovat vědomosti a získávat informace od

zkušenějších kolegů, nikdy jí nic nebylo vytknuto (negativní významná událost). Dále uvedla, že připomínky vedoucích, že něco by mělo být jinak a že jejich představy o konkrétním úkolu jsou jiné, vždy akceptuje a snaží se podle nich postupovat a vzít si z nich ponaučení. Služební hodnocení podle § 203 odst. 5 zákona o služebním poměru dosud nedostala. Závěr průběžného hodnocení za období od 1.1.2009 do 31.12.2009 je, že dosahuje velmi dobrých výsledků. Vždy se snaží pracovat pečlivě, domnívá se, že je spolehlivá a ochotná k práci. Za příkladnou a iniciativní činnost v poradní komisi policejního prezidenta byla kázeňsky odměněna rozhodnutím policejního prezidenta č. 4297/2009 ze dne 20.10.2009. Byla několikrát odměněna podle § 134 zákoníku práce a § 123 zákona o služebním poměru, např. rozhodnutí ředitele KPP č. 1317/2009 ze dne 26.11.2009 a č. 1730/2009 ze dne 18.12.2009.

V předkládací zprávě k odvolání žalobkyně ředitel kanceláře policejního prezidenta uvedl, že žalobkyně je ustanovena na služební místo „rada“, konstatoval obsah činnosti dle katalogu činností v bezpečnostních sborech ke služebnímu místu „rada“ (1.3.9.3). Avšak především samostatnost a tvůrčí způsob není v práci žalobkyně dle služebního funkcionáře nalézán. Její pracovní výstupy mají charakter sumarizace vyžádaných podkladů bez vlastní přidané hodnoty, s nutností následné důkladné kontroly věcné správnosti před finálním schválením. Jako příklady nesamostatného, těžkopádného a nejistého plnění pracovních úkolů uvedl:

- a) podání odborného vyjádření inspekci PČR ve věci použití donucovacích prostředků (PPR-4419-1/ČJ-2010-99KA), které bylo žalobkyni zpracováno zprvu nedostatečně, s absencí poukázání na taktické nedostatky zákroku,
- b) podíl na přípravě výkladu pojmu „zárok pod jednotným velením“ (PPR-16221/ČJ-2009-0099KA), kdy žalobkyně pouze pasivně převzala názor obsažený v substanovisku vyžádaném k věci od odborného útvaru bez vlastní analýzy adekvátnosti stávající právní úpravy.

Dále služební funkcionář v předkládací zprávě uvedl, že na uvedené nedostatky byla žalobkyně upozorňována několikrát svým bezprostředním nadřízeným. Pokud byla žalobkyně hodnocena pozitivně a odměňována, týkalo se to období minulého roku, napadené rozhodnutí však vychází z posouzení kvality služebních úkolů v r. 2010, kdy žádnou odměnu nedostala. Konkrétní důvody, pro které byl žalobkyni snížen osobní příplatek, jí byly ústně sděleny vedoucím dne 30.6.2010 při převzetí rozhodnutí. Pečlivost, spolehlivost a ochota pracovat jsou samozřejmé předpoklady pro kvalitní plnění služebních úkolů a samy o sobě nestačí tam, kde je vyžadováno tvůrčí a analytické myšlení, schopnost realizovat teoretické vědomosti v praxi a dovednosti v komunikaci s útvary při zpracování systémových řešení. Pasivní akceptaci připomínek nadřízených nelze hodnotit pozitivně, zejména pokud si žalobkyně na věc nevytvoří svůj relevantní názor. Dále služební funkcionář konstatoval, že přestože je rozhodnutí odůvodněno stroze, přesně vystihuje důvody, pro které pristoupil ke snížení osobního příplatku.

Dle doporučení senátu poradní komise policejního prezidenta č.j. PPE-15554/ČJ-2010-99KP ze dne 20.8.2010 byla v roce 2010 žalobkyně dvakrát kázeňsky odměněna dle § 49 zákona o služebním poměru a dále jí byly poskytnuty tři odměny dle § 123 zákona o služebním poměru za splnění mimořádných úkolů, čtyři z pěti ocenění byly poskytnuty v posledním čtvrtletí r. 2009. Dle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, která náleží za oceněný výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání změny nebo odejmutí příplatků musí být písemně odůvodněno. Žalobkyni byl dnem nástupu do služebního poměru příslušníka policie ČR přiznán osobní příplatek ve výši 2.000,- Kč, do 28.6.2010 nebyl nijak

měněn. Přiznáním osobního příplatku žalobkyni se změnila povaha této složky služebního příjmu z fakultativní části na nárokovou část služebního příjmu. Tvrzení správního orgánu I. stupně o neplnění služebních úkolů žalobkyní v mimořádné kvalitě nebo rozsahu a její těžkopádnost a nejistota při plnění pracovních úkolů je v rozporu s hodnocením žalobkyně v průběžném hodnocení za rok 2009, kdy v kritériích 9 (odpovědnost za vykonanou službu) a 12 (tak i komunikace), byla hodnocena stupněm 1, tedy vynikajícím způsobem, výkon služby je vysoko nad rámec standardů kladených na výkon služby hodnoceného a dále v kritériu č. 10 (ochota, iniciativa) stupněm č. 2, tedy velmi dobrým způsobem, výkon služby je nad rámec standardu pro daných na výkon služby hodnoceného. Jestliže žalobkyně takto plnila své služební povinnosti v roce 2009 a v části poznámek přímého nadřízeného v průběžném hodnocení není uveden žádný negativní jev, negativní činnost či stanovení úkolů delšího rozvoje žalobkyně, nelze jí vyčítat nesamostatnost a netvůrčí způsob v práci a nutnost důkladné kontroly správnosti její práce. Zpracování č.j. PPR-16221/ČJ-2009-0099KA připadá na dobu, kdy byla žalobkyně odměňována a kladně hodnocena. Ve správním spisu není žádná písemnost, která by potvrzovala řešení snížení kvality práce žalobkyně, jež měla předcházet snížení osobního příplatku, např. záznam významné události k neúspěšnému zvládnutí situace, opakovaný či po určitou dobu trvající negativní styl jednání (příloha č. 2 k ZPPP č. 79/2009), nebo záznam o provedení pohovoru se žalobkyní na téma jejího razantního poklesu kvality práce v tak relativně krátkém časovém úseku. Přímý nadřízený nevyužil ani možnosti vypracování nového služebního hodnocení, když mělo dojít ke značné změně při plnění služebních úkolů žalobkyně. Ústní připomínka a upozornění nadřízeného jsou zcela běžným jevem, se kterým se lze každý den setkat u většiny služebních funkcionářů. Jestliže byl žalobkyni přiznán osobní příplatek, musel u žalobkyně nastat předpokládaný stav o hodnocení náročnosti práce žalobkyně, tedy výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Účelem změny osobního příplatku přiznaného za službu v mimořádné kvalitě nebo rozsahu není okamžitá reakce na vybočení výkonnosti příslušníka, ale pouze na ty změny, které mají dlouhodobější a opakující se charakter s tím, že na ně byl příslušník řádným způsobem upozorňován a byl mu dán prostor pro odstranění či nápravu. Ke změně osobního příplatku by nemělo docházet pouze po ústním upozornění přímého nadřízeného na nedostatky při zpracování dvou věcí, kdy za celou dobu trvání služebního poměru byla hodnocena velmi dobře a byla několikrát kázeňsky odměněna. Nedostatečné důvody odejmutí osobního příplatku byly sděleny ústně, odůvodnění tak není dostatečné a obecné, konkrétně chybí v něm podrobnější popis důvodu snížení osobního příplatku žalobkyně, napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobou napadeným rozhodnutím policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 21.9.2010, č.j. PPR-15554-6/ČJ-2010-99KP, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto. Dle policejního prezidenta odvolací námitky žalobkyně směřují pouze proti odůvodnění rozhodnutí, nikoliv proti výroku. Ačkoliv odvolací orgán konstatoval, že „napadené rozhodnutí nelze zrušit na základě odvolací námitky spočívající ve změně odůvodnění, aniž by bylo meritum výroku rozhodnutí napadáno“, provedl i věcný přezkum rozhodnutí, kdy k hodnocení žalobkyně za rok 2009 (dosahuje velmi dobrých výsledků) a přiznaným odměnám v roce 2009 uvedl, že od dané doby uplynula doba šesti kalendářních měsíců, za tuto poměrně dlouhou dobu bezpochyby došlo ke kvalitativní změně vykonávané činnosti žalobkyně. Osobní příplatek se nevztahuje na mimořádný kvalitní výkon v minulosti, nýbrž jde o ocenění výkonu služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu dle aktuálnosti. Žalobkyně v roce 2010 nebyla odměněna, neudělením odměny je vyjádřen pokles kvalitativní úrovně a rozsahu vykonávané práce. V odvolání žalobkyně neuvádí, že by s ní bylo diskriminačně zacházeno, proto „odvolací orgán ve výkonu služby odvolatelky spatřuje snížení kvalitativní úrovně“. V průběhu kalendářního roku 2010 žalobkyně nebyla svými nadřízenými hodnocena

kladně, kladné hodnocení jí uvedené se vztahuje pouze k minulému roku 2009 a žalobkyně neuvedla konkrétní příklad kladného hodnocení ze strany nadřízených v roce 2010 a ani to ze spisového materiálu neplyne. Žalobkyni sice nebyl písemně vytýkán výkon služby, ale byla opakovaně ústně upozorňována ze strany vedoucího formou připomínek, což žalobkyně v odvolání potvrzuje a nezpochybňuje. Obsah činnosti žalobkyně dle organizačního řádu policejního prezidia ČR v analyticko-legislativním odboru vyžaduje jistotu a netěžkopádnost při řešení služebních úkolů v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Dle žalovaného v průběhu řízení byly „předloženy jak důkazy ze strany služebního funkcionáře, tak i ze strany žalobkyně vedoucí k prokázání snížení kvality plnění služebních úkolů. Konkrétně je uvedeno, v čem došlo ke snížení mimořádné kvality nebo rozsahu výkonu služby, např. nesamostatnost, těžkopádnost a nejistota při plnění pracovních úkolů: podání odborného vyjádření inspekci PČR ve věci použití donucovacích prostředků (PPR-4419-1/ČJ-2010-99KA) a podíl na přípravě výkladu pojmu zákrok pod jednotným velením (PPR-16221/ČJ-2009-0099KA), ústní sdělení nedostatku ze strany nadřízených jak z hlediska kvalitativních změn ve výkonnosti odvolatelky, tak z hlediska změn v rozsahu výkonu její služby. Odvolací orgán s odkazem na katalog činností v bezpečnostních sborech ke služebnímu místu odvolatelky spatřuje v jejím výkonu služby zejména nesamostatnost, absenci kreativního a inovačního přístupu, přičemž výstupy odvolatelky neobsahují přidanou hodnotu, neboť jsou jen sumarizací vyžádaných podkladů bez dalšího analytického zpracování“. Dle žalovaného u žalobkyně absentuje analytické myšlení, schopnost aplikovat teoretické poznatky v praxi, těžkopádnost při zpracování systémových řešení týkajících se útvaru. „Odvolacímu orgánu odvolatelka kromě subjektivních pocitů nepředložila právně relevantní důkazy nebo nenavrhlala důkazy, jež by podpořily její tvrzení spočívající v tom, že se domnívá, že tvrzení obsažená v odůvodnění se nezakládají na pravdě.“

Žalobkyně v žalobě namítá, že služební funkcionář neuvedl důvody vydání rozhodnutí, za důvod nelze považovat obecné konstatování, že neplní služební úkoly v mimořádné kvalitě nebo rozsahu, neboť se jedná o pouhou citaci ustanovení § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Z dikce ust. § 122 zákona o služebním poměru lze dovodit, že změnit výši osobního příplatku lze jen tehdy, došlo-li v předpokladech a podmínkách, za nichž byl osobní příplatek přiznán, k takové změně, která odůvodňovala jeho další poskytování v menším rozsahu (rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 21Cdo 3488/2006). Služební funkcionář neuvedl, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí o snížení osobního příplatku, nelze seznat, na základě jakých podkladů dospěl k závěru, že je u žalobkyně zaznamenána těžkopádnost a nejistota při plnění pracovních úkolů, čímž nedal možnost žalobkyni účinně se bránit v odvolání proti snížení osobního příplatku, kde odvolací orgán se snažil nalézt důkazy o uvedeném tvrzení, kdy vycházel z předkládací zprávy služebního funkcionáře, a to uvedením dvou čísel jednací a tvrzení o opakovaných výtkách k práci žalobkyně. Namítané případy hodnocení činnosti žalobkyně sporuje, předmětná čísla jednací projednávala se svým bezprostředním nadřízeným běžným způsobem. Na vytknutí údajného a chybného postupu měl nadřízený dostatek času, ale nikdy tak neučinil. První z uvedených dokumentů byl zpracován v roce 2009 a druhý v březnu 2010. V žádném kontaktu se svým nadřízeným nikdy nezaznamenala žádnou výtku či upozornění, jež by vybočovalo běžné komunikaci mezi nadřízeným a podřízeným. Zároveň žalobkyni nikdy nebylo nic písemně vytknuto např. formou tzv. negativní významné události podle závazného pokynu policejního prezidenta č. 79/2009. Odvolací orgán v odůvodnění uvádí další nedostatky, které však absentují v rozhodnutí prvostupňového orgánu, pouze byly uvedeny v předkládací zprávě služebního funkcionáře. Žalobkyně namítá, že žalovaný není nalézacím orgánem (§ 190 odst. 7 zákona o služebním poměru). V této věci tak žalovaný nepřezkoumává rozhodnutí první instance, ale vytvářel rozhodnutí nové, za použití důkazů v řízení o snížení osobního příplatku

nepoužitých. Dále žalobkyně spatřuje vady v předcházejícím řízení v tom, že žádné řízení o snížení osobního příplatku neprobíhalo, neboť nebylo zahájeno v souladu s § 178 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru. Prvním úkonem bylo doručení rozhodnutí o snížení osobního příplatku. Proto nemohla vznést žádné námitky ani uplatnit vyjádření ve věci, zásadním způsobem tak bylo porušeno její právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy dle § 174 služebního zákona. Služební funkcionář tak nemohl v souladu s § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru splnit svou povinnost vypořádat se s návrhem a námitkami účastníka řízení. Žalovaný také nepostupoval v souladu s § 175 odst. 2 zákona, jestliže sporoval náležitosti odvolání, ačkoliv z něj bylo zcela zřejmé, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí, nikoliv pouze odůvodnění.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah napadených rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyni nenáleželo subjektivní právo na příjem osobního příplatku, neboť ex lege nebyly splněny zákonné důvody pro jeho příjem, ale byly naplněny zákonné důvody pro změnu osobního příplatku. Řízení ve věcech služebního poměru tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí, vady řízení nebo rozhodnutí v prvním stupni lze odstranit řízením odvolacím. Žalobkyni bylo umožněno nahlédnout před vydáním rozhodnutí odvolacího orgánu do spisové dokumentace, žalovaný splnil zákonnou povinnost dle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, není tak pravdivé, že neměla možnost se účinně bránit proti snížení osobního příplatku. V rozhodnutí jsou uvedeny podklady, na základě kterých bylo vydáno rozhodnutí. Výtky nadřízeného žalobkyně v odvolání potvrdila a nikde není obligatorně stanoveno, že připomínky k práci musí mít toliko písemnou formu. Závazný pokyn policejního prezidenta č. 79/2009 v čl. 8 upravuje hodnocení významných událostí. Tento pokyn je aplikován při provádění služebního hodnocení a průběžného hodnocení, nikoliv při přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku. Institut osobního příplatku a služebního hodnocení nelze slučovat v jeden pojem, neboť se jedná o dva zcela odlišné právní pojmy. Žalobkyně nadále ničím nedokládá, že výkon její služby byl v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Z obsahu odvolání žalobkyně nebylo možné žádným způsobem dovodit, že nesouhlasí se snížením osobního příplatku.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, kterého jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Osobní příplatek je upraven v § 122 zákona o služebním poměru tak, že je „*nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno.*“ Z uvedeného ustanovení lze dovodit, že přiznání osobního příplatku je navázáno na mimořádnou kvalitu či rozsah výkonu služby. Nejvyšší správní soud se již k podmínkám pro přiznání, změnu či odnětí osobního příplatku příslušníků bezpečnostních sborů vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 26. 8. 2009, čj. 3 Ads 86/2008 – 80, dle kterého „*v odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku musí služební funkcionář uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen o situaci, kdy je osobní příplatek odnímán nebo snižován, ale i o situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován. I když to zákon výslovně nestanoví, o změně osobního příplatku (zvýšení, snížení nebo odejmutí) příslušníka rozhoduje služební funkcionář v závislosti na*

plnění podmínek stanovených pro jeho přiznání.“ Důkazní břemeno v otázce kvality výkonu služby příslušníka bezpečnostního sboru přitom leží na straně správního orgánu, který o odnětí rozhoduje, nikoli na účastníkovi, jak nesprávně konstatoval žalovaný ohledně neunesení důkazní břemena žalobkyně.

V dané věci služební funkcionář sice nezahájil řízení oznámením o zahájení řízení dle § 178 zákona o služebním poměru a zároveň v jím vydaném rozhodnutí absentují jakékoliv konkrétní okolnosti zakládající důvody pro snížení osobního příplatku, žalobkyně tak byla seznámena s relevantními důvody snížení osobního příplatku teprve v rozhodnutí žalovaného (PPR-4419-1/ČJ-2010-99KA, PPR-16221/ČJ-2009-0099KA), avšak její právo se vyjádřit k důvodům rozhodnutí v souladu se zásadou na spravedlivý proces jí bylo odepřeno prvotně vadným postupem služebního funkcionáře a žalovaného spočívajícím ve skutečnosti, že správní spis neobsahuje podklady, ze kterých by vyplývalo žalovaným tvrzené hodnocení výkonu služby žalobkyně, tedy *absence analytického myšlení, schopnosti aplikovat teoretické poznatky v praxi, těžkopádnost při zpracování systémových řešení týkajících se útvaru*. Důvodem rozhodnutí žalovaného bylo pouze sdělení služebního funkcionáře v předkládací zprávě, ve kterém služební funkcionář konkretizoval své výhrady vůči žalobkyni. Sdělení služebního funkcionáře v předkládací zprávě k odvolání však není podkladem pro správní rozhodnutí o snížení osobního příplatku (srovnej § 180 odst. 2 služebního zákona). Vzhledem k důvodům snížení osobního příplatku lze za relevantní podklady považovat pouze předmětné listiny zpracované žalobkyní ve věci PPR-4419-1/ČJ-2010-99KA, PPR-16221/ČJ-2009-0099KA. Jelikož žalovaný rozhodl o snížení osobního příplatku žalobkyně, aniž by byly ve spise shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu, proto soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s.r.s.

Pro absenci podkladů nelze posoudit námitku žalobkyně, že činnost vedenou pod PPR-16221/ČJ-2009-0099KA žalobkyně vykonala v roce 2009, tedy v období, kdy jí byla opakovaně přiznána odměna. Toho rozporu si byla vědoma poradní komise ministra, jejíž přiléhavé závěry byly žalovaným zcela opomenuty. Postup žalovaného byl v rozporu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, dle kterého služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, jestliže žalovaný bez jakýchkoli podkladů hodnotil kvalitu výkonu služby žalobkyně a pouze převzal tvrzení služebního funkcionáře uvedeného v předkládací zprávě. Absenci podkladů nelze nahradit nepříhodným argumentem prokázání snížení kvality výkonu služby nepřiznáním odměny za předmětné období v roce 2010. Za formalistický, tedy protiprávní - v rozporu s § 175 odst. 2 zákona o služebním poměru, lze také označit hodnocení obsahu odvolání žalobkyně žalovaným, neboť z obsahu je zcela zřejmé, že odvolání žalobkyně nesměřovalo pouze proti důvodům odvolání, nýbrž proti rozhodnutí služebního funkcionáře jako celku.

K otázce vztahu služebnímu hodnocení a snížení osobního příplatku se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 3 Ads 86/2008-80 : *Služební hodnocení je podle § 203 zákon o služebním poměru odstavce 2 citovaného ustanovení definováno jako podklad pro rozhodování ve věcech služebnímu poměru příslušníka. ... je jedním z podkladů pro rozhodování, protože služební funkcionář zpravidla pro své rozhodnutí potřebuje více podkladů. Služební hodnocení je pouze jedním z celé škály způsobů hodnocení příslušníka, které je nadřazený povinen provádět podle § 45 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru. Z dikce odstavce 2 ustanovení § 203 zákona o služebním poměru tak podle Nejvyššího správního soudu nevyplývá krajským soudem tvrzený závěr, že je pro rozhodování ve všech*

věcech služebního poměru příslušníka bez dalšího nutnou podmínkou zpracování služebního hodnocení. Uvedené ustanovení je třeba vyložit tak, že pokud už je služební hodnocení vypracováno (ať už se jedná o obligatorní zpracování v zákonem stanovených případech nebo nepovinné zpracování na základě žádosti hodnoceného nebo na základě úvahy hodnotitele), slouží jako řádný podklad pro rozhodování ve smyslu ustanovení § 180 zákona o služebním poměru a jako takové k sobě váže určitá procesní práva a povinnosti účastníků řízení. Uplatňuje se zde zejména zásada volného hodnocení důkazů, resp. volného hodnocení podkladů rozhodnutí. To neznamená, že by služební funkcionář při hodnocení důkazů nebyl vázán žádnými hledisky. V odůvodnění rozhodnutí musí být např. uvedeno, jakým způsobem služební funkcionář jednotlivé podklady pro rozhodnutí hodnotil a proč je tak hodnotil. Pokud tedy příslušný služební funkcionář při zjišťování skutkového stavu věci sezná zpracování služebního hodnocení jako nezbytné pro své rozhodnutí (vedle zákonem stanovených případů povinného zpracování), provede hodnocení a v odůvodnění svého rozhodnutí ho náležitě zhodnotí a vyvodí z něho odpovídající závěry. V souvislosti se zjišťováním podkladů pro rozhodování je nutno zdůraznit zásadu objektivního, nestranného přístupu, podle níž je služební funkcionář povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, které svědčí ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. V tomto směru nutno přisvědčit názoru stěžovatele, že z platné právní úpravy institutu služebního hodnocení nevyplývá, že je zpracování tohoto hodnocení povinnou podmínkou pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníka bezvýjimečně. Rovněž je třeba doplnit, že podrobnosti o zpracování služebního hodnocení příslušníků jednotlivých bezpečnostních sborů stanoví prováděcí předpisy. Příslušným interním aktem řízení ve věci žalobkyně je závazný pokyn policejního prezidenta č. 79/2009, který v souladu se zákonnou úpravou (provedenou zákonem o služebním poměru) takto stanoví, že služební hodnocení slouží pro rozhodování ve věcech služebního poměru i posouzení profesních znalostí a schopností policisty (čl. 1 písm. d, e), a tedy nemění nic na podstatě a způsobu realizace tohoto typu hodnocení pro řízení ve věcech služebního poměru příslušníků PČR. Co se týče uvedení konkrétních důvodů pro zpracování služebního hodnocení, zůstává prováděcí předpis pouze u obecné charakteristiky účelu a obsahu daného hodnocení. Zpracování služebního hodnocení tak není obligatorním předpokladem pro rozhodnutí o osobním příplatku, shodně jako provedení záznamu významné události pro snížení osobního příplatku (čl. 8 odst. 1 písm. d) ZZPP č. 79/2009). V tomto rozsahu tak žaloba není důvodná.

Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto ji náleží náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s.ř.s., jež se sestává z uhrazeného soudního poplatku 2.000,- Kč a odměny advokáta za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby, vyjádření ze dne 29.3.2011) po 2.100,- Kč a tři paušální náhrady po 300 Kč dle advokátního tarifu (§ 9, § 11 a § 13 vyhl. č. 117/1996 Sb.), včetně 21 % DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12.6. 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková